№ 261 (388). Rok II. Warszawa, 18 listopada 1921 r.

DZIENNIK KOMISARJATU RZĄDU
NA M. ST. WARSZAWĘ

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM ŚWIĄT I NIEDZIEL.

Ogłoszenia: a) Instytucji państwowych i komunalnych mk. 150 za wiersz nonparelu. b) Instytucji i osób prywatnych 200 mk. za wiersz nonp. pierwszy raz; za każdy następny raz 20 proc. ustępstwa. c) Trzykrotne ogłoszenie o zgubieniu paszportu wewnętrznego lub dowodu osobistego 450 mk. d) Trzykrotne ogłoszenie (do trzech wierszy) o zgubieniu wszelkich innych dokumentów 700 mk. Szerokość wiersza wynosi 25 liter.

Prenumerata: Miesięcznie z dostarczaniem do domu 500 mk. Cena egzemplarza pojedynczego w redakcji **20 mk.**

Adres: Senatorska 12, (pałac Blanka) lewa oficyna, I-e piętro. Redakcja pokój № 38. Administracja pokój № 37. Telefon № 417-03.

Treść numeru 261-go.

Ukazał się w druku N-r 90 „Dz. Ust. Rz. P." z dnia 15 listopada 1921 r. zawierający treść następującą:

1) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 października 1921 roku w przedmiocie rozszerzenia mocy obowiązującej pruskiej ustawy z dn. 4 lipca 1919 r., zmieniającej pruską ustawę o kosztach sądowych z dn. 25 lipca 1910 r. na cały obszar b. dzielnicy pruskiej. 2) Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 1921 roku, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie opłat za doręczenie wezwań i zawiadomień na obszarze b. obszaru rosyjskiego. 3) Oświadczenie rządowe z dnia 3 listopada 1921 roku w przedmiocie regulaminu procesowego Mieszanego Trybunału Rozjemczego Polsko-Niemieckiego ustanowionego na mocy art 304 traktatu wersalskiego. Sprostowania: 1) do rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu (Dz. U. N-r 81 poz. 562); 2) do rozporządzenia Rady Ministrów (Dz. U. N-r 39 poz. 234).

Z KOMISARJATU RZĄDU.

Lista osób,

ukaranych grzywną za samowolny wjazd i zamieszkanie w Warszawie.

(Ciąg dalszy)

		mk.
75.	Sadownikow Józef	5.000
76.	Stoldesheim Józef	20.000
77.	Białocerkiewicz Michał	5.000
78.	Szefler Lejb	3 000
79.	Kolasnikow Wsewołod	2.000
80.	Ensztejn Boruch	15.000
81.	Leontowicz Wiktor	5.000
82.	Kondratowa Aleksan.	20.000
83.	Wolicka Rachela	1.000
84.	Chitro Dina	10.000
85.	Roznowa Aleksandra	1.000
86.	Pawluk Arefji	1.000
87.	Zutelman Awrum	10.000
88.	Prokopienia Bazyli	2.000
89.	Grinberg Leja	1.000
90.	Usiatyński Owsiej	20.000
91,	Chajet Bencjan	1.000
92.	Zelewiański Leon	20 000
93.	Fogelman Gizia	5.000
94.	Pollak Lejb	5.000
95.	Filin Rywa	5.000
97.	Rajzman Nuta	10.000
98.	Bogad Rachila	5.000
99.	Zager Bejla	10.000
100.	Frejfeld Abraham	5.000
101.	Romanow Stefan	5.000
102.	Folmark Abram	10.000
103.	Ejzenberg Fiszel	10.000
104.	Furman Mara-Liba	2.000
105.	Pozdiejewa Anna	10.000
106.	Brodacz Nechama	5.000
107.	Ewzerowow Lew	10.000
108.	Wileńska Fruma	5.000
109.	Samoukin Eftrokin	2.000

Areszt na czasopismo.

Z rozporządzenia Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę, na zasadzie art 27 cz. I Dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych (Dz. Pr. 1919 r. N-r 14, poz. 186) w dniu 15-ym listopada r. b. obłożono aresztem Nr. 4 z datą 18-XI 1921 roku czasopisma w żargonie p. n. „J u g e n t".

ROZPORZĄDZENIE
Rady Ministrów
z dnia 6 października 1921 r.

w przedmiocie utworzenia komisji do badania cen i zysków.

Na mocy art. 2 i 7 p. 1 i 2 oraz art. 10 ust. 2 z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. Rz. P. N-r 67, poz. 449) zarządza się co następuje:

§ 1. W siedzibie wszystkich władz administracyjnych I instancji będą przy tychże władzach utworzone powiatowe komisje dla badania cen i zysków.

W miastach: Warszawie, Łodzi, Lublinie, Lwowie i Krakowie będą przy istniejących tam okręgowych urzędach walki z lichwą utworzone nadto takież komisje z zakresem działania tylko w obrębie tychże miast.

§ 2. Przy wszystkich urzędach wojewódzkich utworzone będą wojewódzkie komisje dla badania cen i zysków.

§ 3. Do zakresu działania powiatowych i miejskich komisji należy:

1) oznaczanie cen taryfowych i wytycznych;
2) opinjowanie cenników i kalkulacji cen, składanych w tym celu przez rolników, przemysłowców i kupców;
3) wydawanie opinji dla sądów i innych władz.

§ 4. Komisje wojewódzkie będą badać nadesłane im protokuły obrad komisji powiatowych i miejskich i przeprowadzać w ich uchwałach poprawki wskazane z punktu widzenia ogólnego interesu na terenie województwa.

Do nich też należy decyzja w wypadkach zawieszenia uchwał przez przewodniczącego powiatowej lub miejskiej komisji (§ 16).

§ 5. W skład powiatowych i miejskich komisji dla badania cen i zysków wchodzą:

a) naczelnicy powiatowych władz administracyjnych, względnie urzędów walki z lichwą i ich zastępcy, jako przewodniczący, a jako członkowie:
b) przedstawiciel większej własności ziemskiej, wybrany przez sejmik (radę powiatową);
c) przedstawiciel drobnego rolnictwa, wybrany przez sejmik (radę powiatową);
d) przedstawiciel wielkiego przemysłu i wielkiego handlu, delegowany przez centralny Związek przemysłu i handlu (izby handlowe i przemysłowe);
e) po jednym przedstawicielu drobnego przemysłu i drobnego handlu, wybranym przez związki zawodowe;
f) dwóch przedstawicieli miast, wybranych z pośród spożywców przez radę miejską w siedzibie komisji;
g) czterech przedstawicieli spożywców, wybranych przez stowarzyszenia spożywcze i związki kooperatyw.

W powiatach, w których brak gałęzi gospodarczych, wymienionych pod b, c, d, e odpada potrzeba powołania ich przedstawicieli. W powiątach zaś, gdzie brak sejmików, związków, stowarzyszeń spożywczych i kooperatyw wyżej wymienionych powołuje starosta, względnie naczelnik urzędu walki z lichwą odnośnych przedstawicieli.

Członków komisji należy w miarę możności powoływać z pośród ludności miejscowej.

Art. 6. Skład komisji wojewódzkiej jest analogiczny, z tą różnicą, że przewodniczącym tych komisyj jest wojewoda, względnie jego zastępca, i że członkowie mają być dobrani z całego województwa i z pośród osób nie powołanych do komisji powiatowych i miejskich.

Art. 7. Członkami wszystkich komisyj mogą być tylko pełnoletni i nieposzlakowani pod względem moralnym obywatele.

Nie mogą być członkami osoby, pozbawione własnowolności lub ograniczone w czynnościach cywilnych, upadli i skazani za przestępstwa uwłaczające czci, lub pozbawiające pełni praw obywatelskich.

Przyjęcie godności członka komisji jest obowiązkiem obywatelskich.

§ 8. Członkowie komisji są obierani względnie delegowani na przeciąg jednego roku na wezwanie naczelnika odnośnej władzy.

Przy wyborze względnie delegacji członków winni być wybrani względnie delegowani także i ich zastępcy w tej samej ilości.

Jeżeli instytucje, powołane do wyboru lub delegacji w zakreślonym im terminie najwyżej dni 20 nie wymienią kandydatów, wówczas naczelnik urzędu, tworzącego komisję, powoła na ich miejsce według własnego uznania osoby odpowiednie.

Kandydaci wybrani lub delegowani mogą być odrzuceni tylko dla braku warunków wymienionych w §§ 7 i 21.

§ 9. Członkowie komisji i ich zastępcy obowiązani są zachować w tajemnicy wszystkie poufne z tytułu wykonywania swego mandatu otrzymane wiadomości i to nawet po wygaśnięciu mandatu.

§ 10. Zwyczajne posiedzenia komisji powiatowych i miejskich odbywają się stale w trzecim dniu każdego miesiąca. Takież posiedzenia komisji wojewódzkiej w dziesiątym dniu każdego miesiąca,

W wypadkach niecierpiących zwłoki oraz na pisemne żądanie czterech członków komisji zwoła przewodniczący nadzwyczajne posiedzenie.

§ 11. O niemożności przybycia na posiedzenie winien członek zawiadomić na czas przewodniczącego i swego zastępcę, który w tym wypadku winien wziąć udział w posiedzeniu.

§ 12. Trzechkrotna nieusprawiedliwiona nieobecność na posiedzeniu powoduje wygaśnięcie mandatu i nakłada na przewodniczącego obowiązek podjęcia stosownych kroków w celu uzupełnienia składu komisji. To samo ma miejsce, gdy zajdą co do członka przyczyny wykluczające w myśl § 7.

§ 13. Przewodniczący względnie jego zastępca układa porządek dzienny obrad i kieruje niemi

Z posiedzeń winny być spisane zwięzłe, ale dokładne protokuły, które podpiszą wszyscy biorący w nich udział.

Uwierzytelnione odpisy tych protokułów winny być niezwłocznie, najdalej dnia następnego po posiedzeniu, przesłane do województwa i do Głównego Urzędu walki z lichwą. Protokuły posiedzeń komisji wojewódzkiej winny być w tym samym terminie przesłane do Głównego Urzędu walki z lichwą.

§ 14. Uchwały zapadają bez-

względną większością głosów. W razie równości głosów staje się uchwałą to zdanie, do którego przystąpił przewodniczący.

§ 15. Do ważności uchwał nie jest przepisany żaden komplet, atoli w miarę ważności spraw może przewodniczący nie dopuścić do uchwał, o ile na posiedzeniu zwyczajnem niema obecnych 7, a na nadzwyczajnem 4 członków lub ich zastępców.

§ 16. Przewodniczący obowiązany jest zawiesić wykonanie uchwał, które sprzeciwiają się obowiązującym ustawom i rozporządzeniom oraz wówczas, gdy je uważa za oczywiście szkodliwe.

Decyzja ta winna być zamieszczona na końcu protokułu, a do odpisu protokułu, przeznaczonego dla komisji wojewódzkiej, winno być dołączone sprawozdanie przewodniczącego z motywami tego zarządzenia.

§ 17. W razie takiego zawieszenia uchwały komisji wojewódzkiej przez jej przewodniczącego należy w taki sam sposób przesłać odpis protokułu z motywami do Głównego Urzędu walki z lichwą, który zasięgnie decyzji Ministra Aprowizacji.

Tak samo postąpi Główny Urząd walki z lichwą, jeżeli przy badaniu nadesłanych mu z województw protokułów komisji uzna potrzebę korektury z punktu widzenia ogólnego interesu na obszarze Państwa.

§ 18. Uchwały powiatowej i miejskiej komisji, niezakwestjonowane przez przewodniczącego, a odnoszące się do cen taryfowych i wytycznych, mają być natychmiast w sposób właściwy ogłoszone. Analogicznie postąpić należy z powziętemi zatwierdzeniami cenników opinjami, wydanemi dla innych władz.

Zmiany zarządzone przez komisje wojewódzkie lub Ministra Aprowizacji mają być po ich nadejściu ogłoszone, względnie stronom lub władzom udzielone.

§ 19. Komisje badania cen i zysków mogą wyłaniać ze swego grona podkomisje i powierzać im opracowanie pewnych spraw i składanie sprawozdań i wniosków.

§ 20. Na żądanie komisji powiatowej, podkomisji, komisji wojewódzkiej lub Głównego Urzędu walki z lichwą przeprowadzi powiatowa władza administracyjna, względnie Urząd walki z lichwą wskazane wywiady, dostarczy potrzebnych materjałów i danych statystycznych, korespondencji, rachunków, wyciągów z ksiąg handlowych i przesłucha świadków.

§ 21. Na motywowany wniosek starosty (naczelnika urzędu walki z lichwą) może wojewoda rozwiązać komisję dla badania cen i zysków, polecając równocześnie powołanie bezzwłoczne nowej.

W mieście stołecznem Warszawie służy to samo prawo Głównemu Urzędowi walki z lichwą na wniosek urzędu okręgowego.

Przy ponownem powoływaniu komisji może starosta (naczelnik urzędu walki z lichwą) wykluczyć członka komisji rozwiązanej.

§ 22. Spełnianie czynności biurowych i wykonawczych, związanych z działalnością komisji i podkomisji, należy do urzędów, przy których komisja jest ustanowiona.

§ 23. Urząd członka komisji i jego zastępcy jest bezpłatny.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na tem samem terytorjum, co ustawa z dnia 2 lipca 1920 roku o walce z lichwą wojenną i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 25. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Aprowizacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Prezydent Ministrów:
(—) *Ponikowski.*

Kierownik Ministerstwa Aprowizacji:
(—) *J. S. Stoiński.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz.

Sprawy aprowizacyjne.

WĘGIEL DLA WARSZAWY.

Wydział Zaopatrywania w ostatnich czasach nie otrzymuje dla ludności i instytucji miejskich nawet znikomych ilości, jakie zostały w ogólnej repartycji przyznane przez Związek Producentów Węgla. Dowóz węgla jest słaby i nierównomierny. Wskutek tego zarówno ludność miasta nie może otrzymać dostatecznej ilości węgla, jak i instytucje miejskie, których dalsze funkcjonowanie z braku opału jest zagrożone.

Aby zażegnać grożącą miastu z tego powodu klęskę Wydział Zaopatrywania postanowił delegować przewodniczącego Wydziału Zaopatrywania, ławnika Antoniego Barykę oraz radnego miejskiego p. Ludwika Zielińskiego na Górny Śląsk celem zakupu odpowiednich ilości węgla dla miasta i zorganizowania odpowiedniej dostawy tego paliwa na czas nadchodzących mrozów.

KRONIKA.

UNIEWAŻNIENIE UCHWAŁY RADY MIEJSKIEJ w SPRAWIE p. SAWINKOWA.

Ponieważ uchwała Rady Miejskiej m. st. Warszawy z dnia 27 ub. m., wyrażająca protest przeciw wydaleniu przez rząd kilkunastu obywateli obcych (p. Sawinkowa i towarzyszy), i żądająca cofnięcia tego zarządzenia, przekracza kompetencję Rady Miejskiej—Minister Spraw Wewnętrznych uchwałę tę unieważnił,

Redaktor *J. Plewiński.*

Drukarnia F. Syrewicza i S-ki, Senatorska 28-30, tel. 69-90.